

Édesapám

Hol jársz most utadon? Isten szent templomához közel.

Érzem földi létemmel, hogy figyelsz most is,

bár angyali léted felülír mindent.

Féltő szereteted elkísér utamon, érzem tekinteted, szelíd mosolyod.

Nincs már szenvedés, csak öröm, mit Isten dicsőségére adhatsz,

hisz angyal vagy, az én védőangyalom.

Földi léted maga volt az áldás. Mindent nekem adtál.

Az erőd, a tanácsod, féltő gondoskodásod.

Sokszor magad elé néztél némán.

Vajon min léptetted elméd éles, előremutató gondolatait?

Csak rámnéztél és már érezted legbelső félelmeim.

Ilyenkor átöleltél, és a sziklaszilárd támasz Te voltál.

Mindent magadra vállaltál, de apai szigorod is jelen volt.

Nem tűrte a mihaszna emberi létet. Tőlem sem, pedig gyermek voltam.

Soha nem panaszkodtál.

Férfias, apai bátorsággal, erővel élted mindennapjaid.

Méltó szeretnék lenni nevedhez, hogy büszke lehess rám,

ki oly sokat hibázott.

Ma már tisztán látok mindent. Téged is, drága Édesapám,

hisz szeretsz és én is szerethetlek.

Ez az örökséged, amit tovább adhatok a következő nemzedéknek.